

Чому Ми Вшановуємо Святі Мощі?

Не лише проти ікон, але й проти святих мощей виступають різні сучасні християнські утворення. Мощі — це останки прославлених Богом праведників. Якщо люди часто бережуть для пам'яті своєї деякі прості речі, що залишились від рідних та близьких їм осіб, то тим паче нам треба гідно, по достоїнству поводитися з останками угодників, які називаються «друзями Божими» (Ін. 15, 14), і є нашими заступниками і молитвениками.

Святі останки праведників шанувалися і в Старому Завіті, і навіть чуда від них творилися. Пророк Давид пише, що Господь береже кістки праведників і що «жодна з них не розтратить» (Пс. 33, 21). Бог не дозволить святому Своему «побачити тління» (Пс. 15, 10), більше того — «процвітуть кості їхні» (Сір. 46, 14). Про святого пророка Єлисея Сірах говорить, що він наповнився Духом Святим і що «після смерті його пророкувало тіло його» (Сір. 48, 14).

У четвертій книзі Царств розповідається, що мощі пророка Єлисея воскресили мертвого. Ось як про це сказано: «Помер Єлисей і поховали його. А полчища Моавитян прийшли в землю наступного року. І сталося так, що коли ховали одного чоловіка, то побачивши це полчище, ті, що несли, кинули того чоловіка в могилу Єлисея; і він, падаючи, торкнувся кісток Єлисея і ожив, і піднявся на ноги свої» (4 Цар. 13, 20–21).

Епіфаній Кіпрський свідчить, що багато було чудес і від мощей пророків Ієремії, Іезекіїля та Ісайї. У святій Біблії говориться, що навіть через одяг праведних людей діє Божя сила. Так, мантия пророка Іллі розділила води Йордану (4 Цар. 2, 13), хустки й пояси апостола Павла зціляли хворих та біснуватих (Діян. 19, 12).

З самих початків Християнської Церкви, до тіл святих мучеників ставилися з великою повагою. Аж до наших днів збереглися слова очевидців, які передали свої спогади як християни ставилися до тіл святих які відійшли у вічність.

Про мощі Св. Ігнатія ученика Ап. Івана, спогади є такі: *«Так він (Ігнатій) був переданий звірам біля храму, щоб так здійснилося бажання святого мученика Ігнатія, як написано: «приємне бажання праведного» (Приповістей 10:24); щоб він не був обтяжливим для нікого з братів збиранням його мощей, як він бажав у своєму посланні раніше, щоб таким був його кінець, бо залишились лише твердіші частини його святих мощей, які були віднесені до Антіохії і загорнуті у полотно — безцінний скарб, заповіданий святій Церкві благодаттю, яка була в мученику».* (Martyr. S. Ignatii, n. vii. The edition used is that given by Gallandius, t.i. The Faith of Catholics, Volume 3, Page 248-249)

Про мощі Святої Мучениці Симфрази яка жила в Італії на початку другого століття є такі згадки: *"Після цього гоніння припинилися на рік і шість місяців, за цей час святі тіла всіх мучеників були вшановані і з усією турботою покладені в споруджені для них гробниці".* (Ruinart, Acta Sincera, p. 19. The Faith of Catholics, Volume 3, Page 249)

З мощами ученика Ап. Івана, Св. Полікарпа було зроблено так: *«Але коли ворогуючий, заздрисний і злий супротивник роду праведних, побачивши велич його мучеництва, подумав, якою неосудною була його розмова з самого початку, і як тепер він увінчаний вінцем безсмертя, маючи без усяких суперечок отримав свою нагороду, він зробив усе можливе, щоб ми не забрали жодних мощей його тіла, хоча багато бажали це зробити і мати частку в Його святій плоті. І для цього він запропонував Никиті, батькові Ірода і брату Алеї, піти до намісника і перешкодити йому віддати тіло на поховання: «Аби,— каже*

він,— не залишив розп'ятого,— вони повинні почати поклонятися цьому Полікарпу». І це він сказав за пропозицією і вказівкою юдеїв, які також спостерігали за нами, коли ми збиралися витягти Його з вогню, не беручи до уваги, що і ми ніколи не можемо покинути Христа, який постраждав заради спасіння. з усіх, що спасаються по всьому світу, безгрішних для грішників, і не поклоняються комусь іншому. Бо й справді, як Син Божий, ми поклоняємося; але мучеників, як учнів і наслідувачів Господа, ми гідно любимо їх через їхню надзвичайно велику прихильність до свого господаря та свого царя: з яких (мучеників) ми також можемо бути товаришами та співучнями. Тож сотник, побачивши сварку, яку розбурхали євреї, поклав тіло в огонь і спалив. І тому ми згодом, взяв його кістки, дорожчі за найбагатші коштовності, і випробувавши понад золото, поклали їх там, де доречно. Де Господь дасть нам зібратися разом, коли ми маємо нагоду, з лікуванням і радістю святкувати річницю Його мученицької смерті; як в пам'ять про тих, хто боровся, так і для вправ і підготовки тих, кому, можливо, доведеться боротися». (Epist. Encyc. Ecd. Smyrn. de Martyr. 8. Polyccvpi, n. 17-18. The date usually assigned to this piece is the year 147. Gallandius edition is used. The Faith of Catholics, Volume 3, Page 249-250)

З мощами святих Епіподія і Олександра які померли мученицькою смертю в другому столітті таке відбулося."До цієї печери були вкинуті їхні поважні тіла з релігійною продуманістю, бо лютість язичників, заперечуючи останні обряди поховання, лютувала навіть проти тіл померлих. Але згодом шанування духовних людей зберегло це місце, і шанування, передане їхнім нащадкам, відкрило його, і багато чудес, що виявляли силу святих. Бо коли в наступний час жителі Ліону швидко впали від хвороби, яка лютувала, якийсь юнак благородного походження, який сильно згорів від лихоманки, у видінні був наставлений шукати засіб від жінки, яка зберегла сандалію мученика. Але вона відповіла, що нічого не знає про медицину, але не заперечує, що з милості Божої дуже багатьохвилікувала за допомогою мощей мученика. І Лусія тут же піднесла йому благословення і чашу благодатного спасіння. Приймавши чашу, ліки від спраги, він відразу ж, коли вогонь лихоманки погасив, одужав так, що, кажуть, повернувся до життя і здоров'я не завдяки людській допомозі, а завдяки дивовижній допомозі Бога: яка сила віри і святих розповсюджена по всьому місту, і незліченний натовп, отримавши здоров'я тіла, отримав також збільшення віри; і було теперішнє і вічне ліки як для душ, так і для тіл. Але й потім у тих місцях показуються ці чудові твори, вигнання бісів, зцілення недуг, відновлення здоров'я; які речі є майже повсякденними подіями і діють більші за ці, що тверда віра, навіть якщо вона не дається добровільно, вимагається існуючими чудесами. Тому доречно, щоб цим сказаним і зробленим була дана віра, тому що дружня сила Божа, Його сила і гідність, як вона любить вірних і віруючих, так і залишає сумніви. Тому не сумніваймося, що зроблено те, чого ми навчилися на слуху, а тепер бачимо, щоб воно стало явним". (The Acts of the Martyrdom of SS. Epipodius and Alexander, given by Ruinart, Pp. 66-7. The Faith of Catholics, Volume 3, Page 250-251)

Як бачимо, Дух Божий перебуває не лише в тілах праведників за життя їх, Він не полишає і їхніх останків. Те, що Бог освятив, назавжди лишається святим, освяченим. Ось чому біля мощей преподобних діються чудеса, а біля останків грішників їх не буває.

Наявність святих нетлінних мощей у Православ'ї і чудеса від них свідчать про істинність цієї Церкви. А де мощі сектантських «проповідників», «праведників» та «святих», як вони самі себе називають? Де мощі Лютера, Кальвіна, Цвінглі, Редстока, Міллера, Смітта, Рябошапки, Мальованого, Мурашка та інших? Їх нема! Не «процвітають кості їхні», не

пророкують «після смерті тіла їхні». І чудес вони не роблять, як і за життя теж. Бог не прославив їх, бо вони не були Його дітьми, не були Його посланниками, а були хижими лжепророками.